Sınıf Mücadelesi

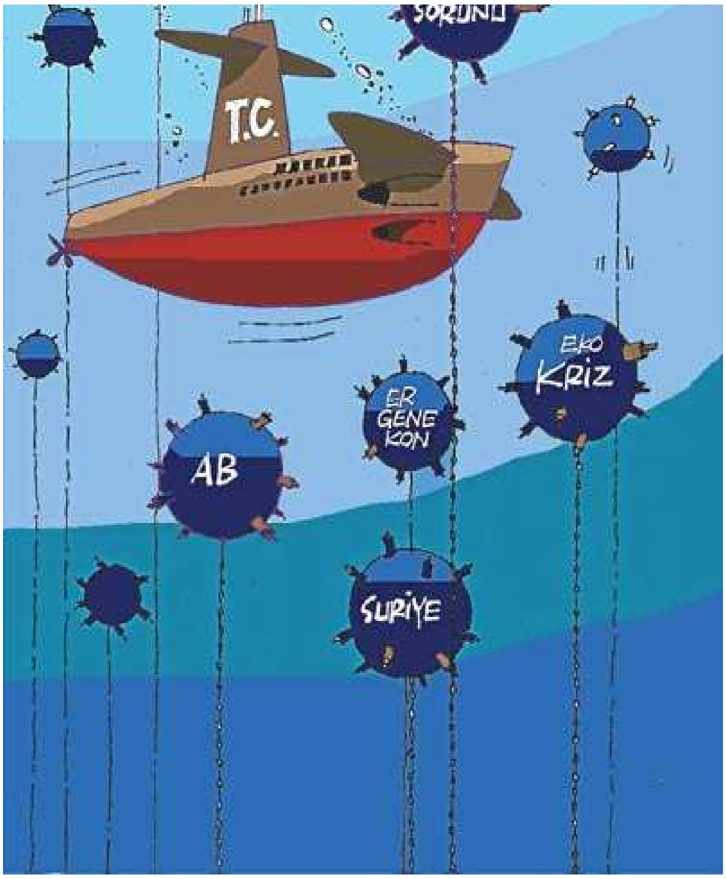
Aylık
işçi gazetesi

6 Eylül 2011
Sayı: 159

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Ekonomi iyi de olsa kötü de olsa emekçilerin tek gücü mücadeleleridir

Seçim döneminde hem hükümetin hem de muhalefetin ileri sürdüğü ekonomik ve siyasi vaatlerinin gerçekleştirilmeye başlandığına dair basında duyurular yapılıyor. Taşeron işçilerin haklarına ilişkin, emeklilerin aylıklarına, işsizliğin önlenmesine ilişkin kimi düzenlemeler duyuruluyor.Bunların çoğu gerçekleştirilmiyor ya da emekçilerin yararına değil, patronların yararına uygulanıyor ama sonuçta hükümet düzeyinde ekonomik duruma ilişkin olumlu bir hava sürdürülüyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Geçen ay liranın yüzde 20 civarında değer kaybetmesinden, borsanın dibe çakılışından söz bile edilmiyor. Avrupa ülkeleri, ekonomik krize karşı toplantı üstüne toplantı yapıp sözde çareler ararken, Türkiye'de durum farklı.

Yunanistan, Portekiz, İrlanda, İspanya'nın ardından Avrupa'nın daha büyük ülkelerinin kapısını çalan kriz, henüz Türkiye'ye gelmedi. Bunun ekonomik ve siyasi birçok nedeni var. Türk sermeyesi ve hükümetinin ötesinde uluslararası güçlerin planları, tercihleri ve çıkarlarının etkisi var.

Elbette ekonomik durum aslında siyasi tercihlere de bağlıdır. Bugün güçlü devletler, hatta güçlü patronlar, Türkiye gibi bir ülkenin ekonomisini, hükümetini kısa zamanda yıkabilir. Ancak şimdi Ortadoğu'daki gelişmeler ve başka çıkarlar nedeniyle Türkiye'nin istikrarlı olması isteniyor. Üstelik bu istikrarlı ortamdan, para sahipleri Türkiyeli emekçilerden daha çok kazanç elde ediyor.

Ancak tüm dünya ekonomisi birbirine bağlıdır. Ekonomisi ihracata ve ülke dışından gelen paraya bağımlı olan Türkiye, mutlaka krizden etkilenecek.

Bugün patronlar kâr rekorları kırarken, emekçilerin hakları, yaşam düzeyi, patronların kazancıyla aynı seviyede yükselmiyor. Çalışma koşulları hiç de iyileşmiyor. Kasaları tıka basa dolarken emekçilere hiçbir şey vermeye yanaşmayan patronlar, kriz kapıyı çaldığında, daha önce yaptıkları gibi herkesten önce feryadı basacaklar.

Hiçbir şey vermedikleri halde, tıpkı Avrupalı patronların ve hükümetlerin söylediği gibi işçilerin çok para aldığını, çok hakları olduğunu söyleyecekler.

En küçük bir işyerinde hak almak için mücadele gerekli. Ekonomik durum iyi iken de öyle, kötü iken daha çok gerekli. Bu nedenle şimdi haklarımızı ilerletmek için gelecekte de korumak için hazırlık yapmalı, örgütlenmeliyiz.

Emekçiler ve yoksullar için kendi öz çıkarlarını savunmak en acil görevdir. İşsizliği yok etmek için mevcut iş bütün emekçiler arasında, hiç bir satın alma gücü kaybı olmadan, paylaşılmalı.

Emekçilerin satın alma gücünü korumak için ücretler ve emeklilik maaşları, enflasyon oranında otomatik olarak zamlanmalı. Patronlar ve bankalar sakın paramız yok demesinler. Sıra ile büyük banka ve işyerleri milyarca kâr ettiklerini duyuruyorlar

Daha da önemlisi emekçiler ve yoksullar birleşip ekonomiyi denetim altına alıp, insanlığı felakete sürükleyen kapitalistlerin ellerinden ekonomiyi kurtarmalıyız. Bütün insanlık için bunun dışında bir çözüm yoktur. (05.09.2011)

Emekçinin Gündemi

Somali yardımları yanlış ellerde

Yardımlaşma denildiğinde İslami kesimde müthiş şekilde çalışma yapılır. Ramazan ayında insanların inançlarını sömürme süreci hızlandırılır. Din sömürüsü üzerine kurulan tuzakların örnekleri çok. Ders almadan yenisi ekleniyor.

Yakın zamanlarda Bosna için toplanan yardımlara, Fazilet Partisi'nin başkanı Erbakan önderlik yapmıştı. Müslümanlardan toplanan paranın %2'si bile amacına ulaşmadan, Erbakan'ın kasası diye bilenen Mehmet Mercimek vasıtasıyla kullanıldığı ortaya çıktı.

Aynı zamanda İslami örgütler, vakıflar ve cemaatler, halktan topladıkları yardımları kendi çıkarları için kullandılar. Fethullahçılar eğitim amaçlı öğrenci yetiştiriyoruz diyerek, diğerleri ise ağır sanayi kuruyoruz diyerek. Konya'da Kombasan, Yozgat'ta Yimpaş, Siirt'te Jetpa ya da Jet Fadıl, tüm Türkiye genelinde Deniz Feneri güya yardım dağıtıyor. Bunların bir de ufakları var. Hepsinin birleştiği nokta, yoksulların dini duygularını kullanarak zenginleşmek.

Bu türden üç kağıtçılar o kadar çoğaldı ki halktan tepki gelmeye başladı. Hemen akıl hocaları devreye girdi. Cumhurbaşkanı bir açıklama yaptı: "Evet yardımları kötü kullananlar çoğaldı ama bunu fazla dillendirmemek gerekir. Çünkü bu yardımlarla çoğaldık, her zaman ihtiyacımız var" dedi.

Cumhurbaşkanı çok haklı. Kendisi de Fazilet Partisi'nin Hazine yardımını, parti teşkilatına göndermiş gibi yapıp bir kuruşunu bile göndermeden Erbakan'ın hesaplarına geçirtmişti. Bu konuda hüküm giyen Erbakan, o zaman milletvekili olan Abdullah Gül, dokunulmazlık nedeniyle yargılanmaktan kurtuldu. Üstelik cumhurbaşkanı olunca, yetkisini kullanarak Erbakan'ı affetti. Trilyonlar ise babalarının hayrına kaldı.

Afrika'da sanki sadece bu yıl kuraklık ve yoksulluk olmuş gibi gösterilip, Ramazan'ın başından itibaren tüm medyadan Afrika yoksullarına yardım çağrısı yapılıyor. İslamı örgütler olan vakıf ve cemaatlerin, halkın gözündeki yıpranmışlıklarını tamir etmek için geçmişte Abdullah Gül'ün aldığı sorumluluğu bu kez başbakan alıyor. İşin hilesi Somali ziyaretinde ortaya çıkıyor.

CHP genel başkanı Kılıçdaroğlu, Ağustos sonunda Somali'ye gitmek için güvenlik konusunda yardım istiyor. Bunun öğrenilmesi üzerine aceleyle bir gezi düzenleniyor ve başbakan, iki uçak dolusu yardakçılarıyla Somali'ye gitti. Bu ziyaretin reklamı iyi yapıldı, Erdoğan sanki İslam ülkelerinin lideri imiş ve her tarafı kolaçan ediyormuş gibi gösterildi.

Somalili yoksulları kullanarak, kendi ülkesindeki açlara, yoksullara, işsizlere, düşük ücretle çalışan emekçilere, siz hiç sesinizi çıkarmayın sizden daha kötü olanlar var, demeye getirdi.

Yardım bahanesiyle toplanan paralar, yine birilerinin zengin olması için kullanılacak. Belediye başkanı iken yolsuzlukta sorumluluğu olduğu iddiasıyla açılan Akbil davası ve hala devam ediyor. Başbakanın hangi yolda olduğunu bu durum gösteriyor.

Şimdi aynı Erdoğan, yardımların sorumluluğunu alıyor. Kargalar bile güler. Belediye başkanı iken ilerleyen serveti vardı, şimdi ise dünyanın en zengin başbakanları listesinde. Çocuklarını da kısa yoldan zengin olan iş adamları, beleşten okuttu. Karşılığı devlet ihalelerinde verilmiştir.

Afrika'ya yardım için toplanan paranın pis kokusu bir süre sonra yayılacak. Kızılay başkanının istifası ilk işaretleri verdi bile. Çünkü yardımın denetimi yok, al gülüm ver gülüm devranı devam ediyor. (30.08.11)

PETKİM işçilerinin başarılı mücadelesi

Ağustos ayı boyunca PETKİM işçileri toplu sözleşme çerçevesinde yürütülen görüşmelerin çıkmaza girmesi sonucu bir hafta işyerini terk etmeyip satışı durdurduğu eylemler 26 Ağustos'ta önemli bir kazanımla sonuçlandı.

Bilindiği gibi son yıllarda sendikalı ve büyük işyerlerinde 20-25 yıllık işçiler (ki bunlar genellikle iyi bir ücret alıyorlar) emekli edilip veya emekli olduklarında yerlerine asgari ücret üzerinden yeni işçiler alınıp bütün ücretler üzerinde bir baskı oluşturuyorlar. İşte İzmir PETKİM işçilerinin bir hafta süren ve başarıyla sonuçlanan eylemin esas amacı bu uygulamaya karşı gelmekti.

Sözleşmedeki 2006 yılından sonra işe alınan 875 PETKİM işçisinin ücretleri, eski işçilere göre çok düşük kalmıştı. Bin 600 lira civarında kalan ücretler, bu başarılı eylem sonucunda 2 bin 310 liraya yükseldi.

İdare "genç işçileri en erken 2013'te iş değerlendirmesine alırım. Eğer kabul etmezseniz mahkemeye gidin" dedi ve böylece sözleşme tıkandı.

Eylemin 5'inci gününde, eylem etkilerini göstermeye başladığı için, sendika görüşmeye çağrıldı ve idare "eylemleri bitirin anlaşalım" dedi. İşçilerin kararlılığı karşısında sendika "anlaşma olmadan eylem bitmeyecek" demek zorunda kaldı. Genç işçiler taleplerine sahip çıktı ve eski işçiler de onlara destek oldu.

Sonuçta genç işçilerin ücretlerinde yüzde 40 civarında artış elde edildi. Anacak bu o kadar kolay olmadı. TİS taslağı sürecinde her fabrikada işçiler komiteler kurup taslağı tartışıp birlikte oluşturdular. Sonra da merkezi bir toplantı yapıp taslakları birleştirdiler ve kendi aralarında tartıştıktan sonra son halini verdiler. Ayrıca eylem sürecinde TÜPRAŞ, STOPAK, SAYBOLT gibi emekçileri de eylemdeki işçilere destek verdiler.

PETKİM emekçilerinin bu başarılı mücadelesi moral verici ve biz emekçilerin haklarımızı sadece mücadele etmekle alabileceğimizi bir defa daha gösterdi. (02.09.2011)

Futbol rezaleti

Haftalardır hatta aylardır basın futboldaki yolsuzluk, şike, sahtekarlıklar gibi dönen dolaplarla ilgili bol bol laflar edip Fenerbahçe'nin küme düşürülmesinin adaletsizlik olup olmadığını tartışıyor.

Emekçiler açısından bakıldığında bizler için en kötü ve rahatsız edici yön kapitalist düzenin genelde spor ve özellikle de futbolda yaptığı pisliklere ek olarak emekçileri, özellikle de genç emekçileri, farklı futbol kulüpleri fanatikleri olarak şartlandırarak, bölerek birbirlerini rakip hatta bazen de düşman görecek kadar gerginlikler yaratmasıdır. Bazı işyerlerinde farklı takım taraftarı emekçiler, örneğin Fenerbahçeliler Galatasaraylılara karşı şeklinde, bölünüp birbirlerine karşı kırıcı sözler söylüyorlar.

Futbolda da, kapitalist sömürü düzeninin her alanda olduğu gibi, emekçileri bölüp şartlandırmak ve her şey mubahtır yaklaşımıyla büyük paralar kazanmak için birçok iğrenç uygulama yapılıyor. Bu sadece Türkiye ile sınırlı değil. Spor son yıllarda çok kazançlı bir ekonomik alanı olup 600 milyar avroluk bir kazanç seviyesine ulaştı ve her yıl yüzde 6 ile 10 arasında büyüme gösteriyor. Bu nedenle de maçların satın alınmasından her türlü şikelere, hakemleri, maçları, oyuncuları satın almadan "tele kız" skandallarına kadar varan bir sürü pislikler görülüyor.

Futbol bir ekip oyunu olarak aslında, diğer spor dalları gibi, hoş ve yararlı bir spor. Ancak kapitalist düzen onu da kendine benzetti. Hatta bazı patron çevreleri bilinçli ve kasıtlı olarak, örneğin 1980'den beri İngiltere'de ve 1939'lardan sonra Fransa'da genç emekçilerin sınıf bilincine varmamaları için kullanılmıştır. 1930'da yeni bir futbol kulübü olan Racing Club de Paris kulübünün kurucusu açıkça şöyle demişti: "Genç emekçiler kabarelere gidip toplantılar yaparak grev hazırlıkları yapacaklarına spor yapmalıdırlar."

Evet işçi sınıfı sporu, futbolu savunmalı ama kokuşmuş kapitalist düzende şikesiz ve temiz bir futbol dünyası beklemek boşunadır! Onun için farklı futbol takımı taraftarları olarak bölünüp birbirimizin kalbini kırmaktan özellikle kaçınalım. (02.09.2011)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sendika değiştirmede basın açıklamaları

Genel-İş sendikasına bağlı 3 Nolu şube iki işyerinde örgütlü. Bizim işyerine işveren desteğini alarak girmişti. O zaman örgütlü olan sendika Belediye İş şöyle bir açıklama yapmıştı: "Bu işyerinde işçiler sendika değiştirmek istememelerine rağmen başkan, başkan yardımcıları, bölüm müdürleri işçilere her türlü baskıyı yaparak, sendika değiştirmeye çalışıyorlar. Biz bu durumu kınıyoruz. İşverene dayalı yandaş sendika istemiyoruz."

Beş yıl sonra, gelelim bugünkü duruma. Bu kez Hizmet-İş, Genel-İş'in örgütlü olduğu Beyoğlu Belediyesi'ne girmek istiyor. Bu kez açıklamayı Genel-İş yapıyor: "Bu işyerinde işçiler sendika değiştirmek istememelerine rağmen, başkan, yardımcıları, bölüm müdürleri işçilere her türlü baskıyı yaparak, sendika değiştirmeye çalışıyorlar ve biz bu durumu kınıyoruz. İşverene dayalı yandaş sendika istemiyoruz."

Basın açıklaması sırasında, bizim işyerindeki işçi arkadaşlar birbirlerine bakarak hayretler içinde kaldılar. Sendika bürokratları, beş yıl önce yaptıklarını unutmuşlar. Nereden nereye… Birilerinin gerçekten aynaya bakmaları gerekiyor. Sendika bürokratları birbirleri ile uğraşacakları yerde, üyelerini kapmaya çalışacakları yerde, yüz binlerce örgütsüz işçiyi örgütlesinler.

Büyük sermaye ve AKP hükümeti işçilerin sosyal haklarına saldırıyor. Şimdiden işçilerin kıdem tazminatına göz dikildi. Bunun önemli bir sebebi işyerlerinde sendika olmaması ve bilinçli işçiler ile sendika arasında bir bağ olmaması. İşçilerin temsilcilik seçimlerine, sendika bürokratları, işveren ile birlikte müdahale ediyorlar.

Oysa sendikaları güçlü kılan, işçilerin bilinçli ve örgütlü mücadelesidir. Yapmaları gereken işçilerin çıkarlarını korumak ve sosyal hakların kazanılmasında işçilere güven vermektir. Sendikaların üye sayısı azalıyor. Ama bir türlü örgütlenmeye ağırlık verilmiyor, yeni üyeler kazanılması için çaba harcanmıyor.

Mücadele ederek üye kazanmak, sendika bürokratlarına zor geliyor. Tek yaptıkları iş kendisine yakın olan işverenle görüşüp, yeni üye kazanmaya çalışmak. Bunun sonuçları da ortada. Bu kez işverene söyleyecekleri, karşı çıkacakları tarafları kalmıyor. Sonuçta işçi ile sendika arasındaki güvensizlik artıyor. Tüm olumsuzluklara rağmen sendikaların işçi çıkarlarını koruyacak mücadeleci yanları var. Eğer sendikacılar sorumluluklarını bilirse. (*Bir işçi*)

Gıda

Ezilen işçiler birlik olmalı

İşyerinde arkadaşlarımız ramazan ayında bölündü: Oruç tutanlar ve tutmayanlar. Oruç tutan arkadaşlarımızın tavrı ,aramızda hiçbir şeyi yokken değişti. Bizimle konuşmuyor, oturmuyorlar. Bu çok yanlış. Patronların da istediği bu. Bölüp parçalamak, istediği gibi yönetmek. Onun için dinin bir sömürü aracı olduğu ortaya çıkıyor.

İşçinin dini, ırkı olmaz. Bunun için işçi sınıfı denilmiştir. İşçiler birleşince sınıf mücadelesi verirler. Patronların da aynı şekilde dini, ırkı ve her şeyi kâr, para. Bizler işçi olarak birlik olmalıyız. Birlik olursak mücadelemiz başarılı olur.

Bizim patron çok yumuşak bir patron. Yumuşak yumuşak sömürüyor. Sabah işbaşı saatimiz belli. Geç gelene soruluyor "neden geç kaldın?" diye. Ancak akşam çıkış saatimiz belli değil. Ne zaman iş biterse o zaman çıkarsın. Onun için patron çok rahat. Hızlı çalış yavaş çalış sorun yok. İşçi, evine erken gitmek, işi hızlı bitirmek için hızlı çalışıyor. İşin kötüsü bazen iş 5'te bitiyor ama yine çıkamıyoruz. Saat 6'yı geçmesi gerekiyormuş. Onun için işçinin dini, ırkı olmaz. İşçi sınıfı olarak birlik olmalı hakkımızı almalıyız. (*Bir işçi)*

Bir sınav yolsuzluğu daha

Aylardan beri konuşulan bayramdan sonra işçi çıkartılacağı söylentisi artık kapımızı çaldı ve hala ne olacağını bilmiyoruz. Bildiğimiz sadece kendi isteği ile çıkmak isteyen ve emekliliği gelmiş olan 42 işçinin işten çıkartılacağı. Fakat 150 işçinin çıkartılacağı söyleniyor. Sendikacılar "yok öyle bir şey" deyip işin içinden çıkıyorlar. İşte bizi korkutan da "yok öyle bir şey" sözü. Çünkü ne hikmetse sendikacıların inkar ettiği her şey başımıza geldi.

Taşeronda çalışan 40 işçiyi kadroya almak için sınava soktular. Çalıştıkları yerlerde yaptıkları işin teknik yönleri ile ilgili ve genel kültür sorularının olduğu sınavdan herkes kadrolu olacağını düşünerek çıkmasına rağmen, sadece 7 işçi kadroya alındı. İtiraz edenlere ise "işe geç kaldın", "gelmemezlik yaptın", "şefine karşı çıktın" gibi bahaneler söylediler. İşçiler de haklı olarak "peki neden bizi sınava soktunuz" diye sorduğunda, "size cevap vermek zorunda değiliz" yanıtını aldılar. Sınav sonuçlarını sendikayla beraber değerlendirmek gerekirken sadece patron değerlendirdi ve sınavı kazanan işçilerin, birilerinin yakını işçiler olduğu ortaya çıkınca işçiler arasında moral bozukluğuna sebep oldu. Bu nedenle iki kadın işçi işi bıraktı.

İşçilerin fabrikada örgütlü değil, sendikayı kullanamıyor ve güven eksikliği her gün karşımıza çıkan bir sorun. Önce bunları aşmalıyız. (*Bir işçi*)

Siyasetin Gündemi

30 yıldır sürenleri emekçiler değiştirebilir

12 Haziran genel seçimi sonrasını Kürtlerin özgürlük mücadelesini, Emek, Demokrasi, Özgürlük bloğu başarılı oldu diyebiliriz. Aynı durum AKP içinde geçerli. Çünkü hem AKP hem de Blok seçimden güçlenerek çıktı. Ancak DTP'nin "yerel özerklik" talebine karşı AKP'nin ileri sürdüğü yeni anayasa yapılmasına ilişkin gelişmeler, sürecin zorla ilerleyeceğini gösteriyor.

Çünkü her iki tarafta gizli kapılar arkasında tartışıyor. Çözüm konusunda samimi olmadıklarından ötürü, hem Türk hem de Kürt halkına demagoji yaparak zaman geçirmeye çalıştılar.

AKP'ye göre; evet, Kürtler var ancak Kürt sorunu diye bir şey yok. Her şey bireysel kalsın. Anayasa içinde iki halkın tanımı olmayacak. Tıpkı cumhuriyetin kuruluşunda olduğu gibi AKP başından beri yeni ve farklı hiçbir şey söylemiyor.

Kürt tarafı ise vatandaş tanımının yeniden yapılmasını ve yerel özerkliğin güçlenmesini istiyor. Yerel özerklik konusundaki talep sadece Kürt bölgesi için değil. Kürt tarafının diğer talebi ise okullarda ana dilin okutulması.

Bu iki fikir, kitlelere bu şekilde yansıtılırken, öte yandan büyük sermaye Kürt sorununu çözmek amacıyla orta yolu bulmak için her iki tarafa da baskı yapmaya çalışıyor. En azından demokratik talepler Millet Meclisi'nde tartışılsın istiyorlar.

Seçim öncesinde PKK'nin tek taraflı olarak ateşkes ilan etmesi ile seçim huzur içinde yapıldı. Ancak beklentiler gerçekleşmeyince 30 yıldır inişli çıkışlı devam eden silahlı mücadele PKK tarafından tekrar devreye sokuldu.

Otuz yıldır Kürt halkının üzerindeki baskıların devamı anlamına gelen eski baskıcı ve inkarcı siyasetler yeniden gün

yüzüne çıktı. En basit olarak Kürtlerin demokratik taleplerin karşısına bile şiddet, kan ve yıllarca tutukluluk gibi yıldırıcı siyasetler çıkarılıyor. Sürekli askeri operasyonlar maliyeti yüksek sonuçlar doğurmaktadır. Bu savaş mantığı Türk halkının da Kürt halkının da ortak mücadelelerine ve çıkarlarına hizmet etmeyecektir. Tam tersine, ileride her iki halkın da birbirini boğazlamasına sebep olacak sonuçlara zemin hazırlamaktadır.

Hükümet bir taraftan halka yalan söylerken diğer yandan PKK lideri Abdullah Öcalan'la kapalı kapılar arkasında görüşmeye devam ediyor. Her iki tarafta karşılıklı olarak taktik oyunları oynuyor. Bu süreç içerisinde onlarca Türk ve Kürt yoksul genci hayatlarından oldu. ABD, Ortadoğu siyaseti çerçevesinde AKP'ye ihtiyacı var. Muhtemelen bu nedenle de Kandil'in bombalanmasına göz yumuyor. ABD, AKP hükümetinin ağzına bir kaşık bal çalarak çok büyük çıkarlar elde etmiş olacak. Irak, Suriye, İran gibi ABD için, iktidarın problemli olduğu ülkeler varken; ABD'nin hiç kuşkusuz, ABD çıkarlarını gözetecek, AKP gibi, hükümetlere ihtiyacı var.

Sonuç olarak, yaşanan karşılıklı silahlı mücadele Türk ve Kürt emekçilerinin sosyal haklarını geriletme zemini hazırlıyor. İşyerlerinde birlikte çalışan Kürt ve Türk emekçilerin ortak mücadelesini zorlaştıracağı gibi hak arayan emekçilere de "terör var, sesinizi çıkarmayın" denebilecek.

Elbette Kürtlerin haklı taleplerini koşulsuz olarak destekliyoruz. Bir şeyih hak olabilmesi için anayasada yer alması gerekir, Kürtlerin hakları da anayasada da yer almalı. Bugün emekçiler, anayasada var olan haklarının bazılarını kullanamıyor. Çünkü patronların çıkarına dokunuyor. Tıpkı bunun gibi anayasada yer alması Kürtlerin o hakkı kullanabilmesini garantilemiyor. Hakları garantileyen tek şey güç dengesidir. Türk-Kürt emekçilerinin ortak mücadelesi ancak büyük sermayenin oyunlarına karşı çıkabilir. Emekçilerin gerçek temsilcileri, emekçilerin kendi örgütlerinde mücadele yürütenlerdir. (26.08.11)

Uluslararası Gündem

İsrail

Hayat pahalılığına karşı başlayan protesto yürüyüşleri büyüyor

İsrail'de hayat pahalılığına karşı yapılan protesto yürüyüşleri giderek kitleselleşiyor. 30 Temmuz Cumartesi günü 150 bin kişinin katılımıyla ülkenin birçok kentinde «sosyal adalet» isteriz şiarıyla yürüyüşler tertiplendi.

6 Ağustos'ta Tel Aviv ve diğer birkaç kentte tertiplenen yürüyüşe 300 bin kişi katıldı. Bu gibi önemli katılımlı yürüyüşler en son 1982'de İsrail'in Lübnan'a karşı yaptığı askeri müdahaleyi protesto etmek için yapılmıştı.

Başbakan Netanyahu sorunlara çözüm getirmek amacıyla acilen bir komisyon oluşturdu ve bu komisyon Eylül ortasında çözümler önerecek. Elbette bu karar bir geri adım değil.

Kitle hareketi Haziran'da temel gıda maddelerinden biri olan beyaz peynir fiyatlarına yapılan büyük zamma karşı tepki (boykot) olarak başladı. Ardından ev kiralarının çok pahalı olmasını protesto etmek amacıyla Tel Aviv'in en zengin semtlerinden biri olan Rothchild bulvarında çadırlar kuruldu ve şimdi bir buçuk kilometre uzunluğuna erişti! Ardından 1 Ağustos'ta (7.5 milyonluk ülkede) 150 bin belediye çalışanı aynı istekler için greve gitti.

Hareket bugün sadece ev kiralarının çok yüksek ve kiralık konutun yetersiz oluşunu protesto etmekle sınırlı kalmayıp bütün aşırı fiyat zamlarını, sosyal hizmet bütçelerindeki kısıtlamaları ve de kamu hizmetlerinin çoğunun artık milyarderlere peşkeş çekilerek özelleştirmesini de teşhir ediyor.

Ekonomik büyümenin yüzde 5'lerde ve de işsizliğin yüzde 6'dan az olmasıyla ilgili açıklamalara rağmen, kitlelerin çoğu ekonomik sıkıntı çekiyor ve her 5 kişiden biri yoksulluk sınırının altındadır.

Hükümet ülke ekonomisinin yüzde 5 büyümesiyle övünürken, emekçilerin yaşam şartlarında sürekli kötüleşme görülüyor. Son 5 yılda enflasyon yüzde 16'ya ve hatta temel gıda maddelerinde yüzde 30'a tırmandı. Kitlelerde ciddi bir yoksullaşma var. İsrail sosyal güvenlik kurumunun verdiği rakamlara göre İsrail halkının yüzde 25'i yoksulluk sınırının altında. İki yetişkinin de çalıştığı bazı ailelerde bile geçim sıkıntısı yaşanıyor.

Protestocuların öne sürdükleri isteklerin başında dolaylı vergilerin azaltılması, büyük sayılarda ucuz sosyal konutların inşa edilmesi, anaokullarından itibaren okulların ücretsiz olması ve insan gibi yaşama olanağı veren emeklilik maaşı.

İsrail'deki kitleler, Batı Şeria ve Gazze'de Filistinli kitlelere karşı sürdürülmekte olan sürekli savaşın bedelini de ödüyor. GSMH'nın yüzde 7'den fazlası ki bu çok büyük bir rakamdır, askeri harcamalara gidiyor. Örneğin Aralık 2010'da onaylanan 2011-2012 bütçesinde 700 milyarlık bütçenin 70 milyarı askeri kaleme ait.

Aslında kamu harcamalarında en büyük açığa yol açan kalem yerleşimler için harcanan paradır. Genelde konut yetersizliği olmasına rağmen yerleşim bölgelerinde sürekli olarak çok sayıda bina inşa ediliyor. Örneğin son günlerde Doğu-Kudüs'ün Har Homa semtinde 900 yeni binanın inşa edileceği duyurusu, siyasi açıdan kışkırtıcı ve de haftalardan beri ucuz konut için yürüyüş yapan kitlelerle alay etmektir. Hayat pahalılığına karşı yürüyen, sosyal hizmet bütçelerindeki kısıntılara karşı çıkan kitleler aynı zamanda bedelini ödedikleri siyasete, yani savaşın sürdürülmesine, Filistin topraklarına el atılmasına ve Filistin halkına ırkçı rejim uygulanmasına karşı çıkmalıdır. Kitlelerin istediği sosyal adalet, bölünemez, sosyal adalet herkese (yani Filistinlilere de) uygulanmalıdır. LO (12.08.2011)

Somali

Yardım çok az, atılan nutuklar ise çok büyük!

Afrika boynuzunda, özellikle de Somali'de 12 milyon insan açlıkla boğuşuyor ve 500 bin çocuk ölüm tehlikesiyle baş başa. Açlıkla boğuşan insanlara gıda ulaştırabilmek için Kasım ayına kadar 1.32 milyar avro ve sonra da daha büyük miktarlarda acil yardım gerekiyor. Farklı devletlerin yaptığı yardım vaatlerinin çok azı gidiyor.

20 ülke yardım vaadinde bulundu. Fransa ilk aşamada 10 milyon avro yardım açıkladı. Bu gülünç rakamın yol açtığı tepkiler karşısında Fransa yardım sözünü üç katına çıkardı. Ama şu ana kadar sadece 3,7 avro verdi.

Verilen bu gülünç miktarı ört bas edebilmek için tarım bakanı büyük çaba içerisinde! Basına açıklamalar yapıyor, acilen çözüm üretilmesinden söz edip… 2050 yılı için çözümlerden bahsediyor. Bu bakan, Fransa bu yıl G20'nin başkanlığını yaptığı için, yine acil çözüm amacıyla 25 Temmuz'da Roma'da bir zirve yapılmasını sağladı ve bu zirveden, beklendiği gibi, hiç bir sonuç çıkmadı.

Afrika'daki açlığa orta ve uzun vadelerde çözüm getirmek amacıyla uluslararası toplantılar peşi sıra yapılıyor. Ama bu bölgelerde çokuluslu büyük şirketlerin yüz binlerce hektar tarım alanına el atıp buralarda gıda ürünleri yerine artık sanayi amaçlı tarım yaptıklarını bilerek unutuyorlar.

Zengin ülkeler, sadece şov peşinde. Dünyada yoksullar ilgisizlik ortamında ölmeye devam ediyor. Arada bir medya, şov şeklinde konuyu gündeme getiriyor. Ancak bu ortamda da insanlar açlıktan ölmeye devam ediyor. Gerçekten çok üzücü bir şov!

Gıda maddelerine yapılan spekülasyon sonucu fiyatlardaki büyük artışlar ile kuraklığın etkileri birleşince, başta Somali olmak üzere, Afrika boynuzu açlığa sürüklendi. Ancak bölgedeki dertler bununla sınırlı değil. Büyük güçlerin uzun zamandan beri yaptığı müdahaleler sonucu bölgenin parçalanarak düşmanlık tohumlarının ekilmesi felaketlere zemin hazırladı.

Afrika boynuzu Kızıl Denize ve Süveyş Kanalına girişi denetim altına alma olanağı sunduğu için deniz taşımacılığında can alıcı olması nedeniyle her zaman stratejik bir öneme sahip.

19'uncu yüzyıl sonunda sömürge savaşları oldu ve örneğin Fransa, bugünkü Cibuti topraklarına el atmıştı. İngiltere Somali'nin kuzeyini ve İtalya ise güneyini işgal edip Eritre'yi ele geçirmişti. Sonraları, 1935-1936 yıllarında Musolini, Habeşistan'ın tümünü işgal etmişti. Ama 1941'de İngiltere bütün bu toprakları işgal etti.

Somali'nin işgal edilip sömürgeye dönüştürülmesi katliam oldu ve ardından da feci vergiler, angaryı ve doğal kaynakların yağmalanması geldi. Sömürgeci güçler hakimiyetlerini pekiştirmek için bölgedeki farklı halk ve kabileler arasında düşmanlıkları körüklediler.

İkinci Dünya Savaşı sonunda ABD devreye girerek, Habeşistan İmparatoru'nun koruyucusu olduğunu ilan etti. Bu ilginin esas nedeni Habeşistan'ın eyaleti olan Ogaden'de kısa bir süre önce petrol bulunmuş olmasıydı. İngilizler kendi çıkarlarını gözeterek Ogaden'e el atmak için Somali'ye bağlamak istediler ancak bu planları başarılı olamadı ve Ogaden, Habeşistan'a bağlı kaldı. 1952'de ise ABD, BM'nin de desteğiyle Eritre'nin Habeşistan'a bağlanmasını sağladı.

Sınırların dönem dönem farklı bölünmesi, bölgede yeni düşmanlıklara yol açıp eskilerini de körükledi ve böylece bu bölge 1960'lı yıllardan sonra, örneğin Somali'nin Ogeden'i almak için 1964'te Habeşistan'a karşı, 1977-1978'de Habeşistan ile ayrılmak isteyen Eritre ile yaşanan savaşlar sonucu kana bulandı. Üstelik 1991'de bağımsız olan Eritre ile olan savaş devam etti.

Bugün bölgedeki hakim güç olan ABD'nin Somali'de yaptığı oyunlar, ülkeyi sefalete sürükledi. 1980'li yıllarda ABD, Siyad Bar diktatörlüğünü ve etrafındaki yağmacıları destekledi. 1991'de Siyad Bar'ın devrilmesinden sonra ülkede aşiret temellerinde sürekli iç savaşlar yaşanıp eski sömürge sınırları temellerinde çekişmeler oluyor. 1992'de Somali'de açlık yaşanmıştı. ABD insani yardım iddialarıyla Somali'ye askeri müdahale yaptı. Bu askeri müdahale fazla sürmemiş olsa da ABD, Somali'ye sürekli müdahale edip farklı düşman çevreleri destekleyip silahlı çatışmaları körükleyip ona maşa olacak hükümetleri destekliyor.

2006-2007'de Habeşistan ordusu, ABD savaş uçaklarının desteğiyle Somali'ye askeri müdahalede bulunup güçlenmekte olan silahlı İslamcı milis güçlere saldırdı. Bu vesileyle yeni katliamlar yapıldı. Bugün Somali silahlı güç dengesine göre, İslamcı olsun veya olmasın, savaş ağalarının hakim sürdüğü bölgelere bölünüş durumda.

Dünün ve bugünün emperyalist güçleri Afrika'nın bu bölgesinde yaşanan açlık ve kitlelerin sonsuz acılarından sorumludurlar. LO (05.08.11)

İngiltere

Yoksulluk öfke yaratıyor

İngiltere'deki ayaklanma dalgası, Londra'nın kuzeyinde bir kent olan Tottenham'da, 6 Ağustos'da başladı. Üç gün içinde, Londra'daki üç ayrı belediyeye ve yarım düzine şehre yayıldı. Ayaklanmanın yayıldığı bu şehirlerden üçü, ülkenin en büyük üç kenti: Manchester, Birmingham ve Liverpool.

Bu isyanlar, geçmişteki isyanları, özellikle de 1981 yılındaki isyanları hatırlattı. 1980'li yılların başında ekonomik durgunluğuna bağlı olarak yoksulluğun yükselmesi ile öfke artmış ve polisin ırkçı saldırıları sonucu çatışmalar yaşanmıştı.

Siyahi gençlere karşı yapılan aynı ırkçı saldırı şimdi, günümüzdeki isyanların patlamasına yol açtı. Bu ayaklanma, Karayipli genç bir baba olan Mark Duggan'ın özel kuvvetlere ait komando tarafından öldürülmesinin ardından başladı. Tüm bunlar, kabaca, 1981'deki olayların yaşandığı yoksul semtlerinden birinde oldu. Bu semtler, ülkedeki işsizlik oranının en yüksek olduğu semtler.

1981'dekinin tersine, isyancılar bu kez polisle çatışmak, karakollara saldırmakla yetinmediler. 2005'de Fransa'nın banliyö bölgelerinde yaşananlardan farklı olarak (Fransa'da o tarihte gençler, kendi okullarına, kendi ailelerinin ve komşularının arabalarına saldırmıştı) İngiliz gençler, en yakınlarında olan en gösterişli zenginliklere saldırdılar.

1981'deki patlamadan sonra, farklı kökenlerden gelen yoksul gençleri bir arada tutabilecek toplumsal iyileştirme siyaseti uygulanmıştı. Bu yoksul semtlerde, halinden memnun olanlar da var, ama o dönem, yakınlarındaki semtlerde dükkan ve lokantası olan komşuları varken sözde "ekonomik sıçrama" sırasında bu siyasetin uygulanması, emlak

spekülasyonu ve devamında ekonomik krizden bu yana artan sosyal eşitsizliklerle birlikte bu yoksul semtlerde gettolaşmayı ortaya çıkardı.

Yakındaki zengin semtlerde, isyancılar için böyle zenginlik simgeleri vardı ve isyancılar vitrinleri, özellikle bankaların vitrinlerini, kırdılar ve esnafa ait binaları ateşe verdiler. Manchester'da ve Birmingham'da, şehir merkezindeki ticari binaları ateşe verecek kadar ileri gittiler.

Bir kez vitrinler kırıldıktan sonra onu, isyancıların bir kısmının yaptığı yağma takip etti. Ancak bu beklenmeyen durum karşısında anneler bile bebek arabalarını doldurmaktan geri kalamadı. Aynı şekilde öngörülebildiği gibi, isyanın arkasından düzene isyan etmek için değil, ama bu isyanı fırsat bilen yağmacıların da geleceği biliniyordu.

9 Mayıs Salı günü, ne polisin kitleleri dağıtması ne de köpekleri ve atları kullanması Londra'da etkili olmadı. Londra'nın taşra kentlerinde belediyelerin öğlen saatlerinin ardından neredeyse bütün alışveriş merkezlerini ve dükkanların kapanmasından sonra başkentteki isyan neredeyse durdu. Ancak kimse bu isyanın yeniden başlamayacağı konusunda kesin bir şey söyleyemez. Çünkü diğer bazı kentlerde isyan hareketleri durmadı.

İngiltere başbakanı Cameron tatilini kesip aceleyle ülkeye geri döndü. Bol keseden tehditler savurup "katillere" "hak ettikleri cezadan" kaçınılmayacak gibi tehditler savurdu. Londra'nın bazı semtlerinde, bu tehditleri fırsat bilen, kendine "asayişi sağlama" iddiasında bulunan aşırı sağcı ve köktenci dinci gruplar oluştu.

Genç isyancılara gelince sosyal yaşamlarını değiştirebilmek için rejimin belirli sembollerini hedef aldıklarını düşünüyorlar, ki bazıları bunu medya kanalları önünde, açıkça ifade ettiler. Ama aslında bunda yanılıyorlar. Diğer yandan isyanlar açıkça şunu gösteriyorlar: Bu düzen kokuşmuş bir düzendir ve yoksulluğu ekip, kini ve de öfkeyi doğuruyor. LO

Libya: Demokrasiye doğru gidiş mi?

Savaştan beş ay sonra, isyancıların Trablus'a girmesinin ardından, isyancılarla birlikte askeri müdahalede bulunduğunu açıklayan emperyalist güçlerin yöneticileri "Libya halkının diktatörlükten kurtuluşunu" kutladı. Batılı güçlerin yöneticileri, demokratik geçişin garantisi gibi gösterilen Ulusal Geçiş Konseyinin (CNT) arkasında, ülkenin "demokrasiye geçişine eşlik etmek" istediklerini açıklıyorlar. Ulusal Geçiş Konseyi 27 Şubat'ta, isyancıların Bingazi şehrinin kontrolünü almasından sonra ortaya çıktı. Bu tarihte isyancıların şehri ele geçirmesiyle birlikte isyancılara katılmış olanlar ve isyancılar kendilerini "Libya halkının tek meşru temsilcisi" ilan etti.

Yeni yönetimde yine Kaddafi'nin eski çevresi yer alıyor

Basının aktardığına göre 45 kişiden oluşan bu yeni yönetimde hem eski kralcılar, hem eski Kaddafi taraftarları Cihatçı İslamcılar, aşiret temsilcileri, ABD'de yetişmiş uzmanlar yer alıp hepsi de kendisini demokrat olarak tanıtıyor.

Ulusal Geçiş Konseyi'nin başkanı Mustafa Abdülcelil, Kaddafi döneminde Adalet Bakanlı olarak görevliydi. Mustafa Abdülcelil Trablus'ta temyiz mahkemesi başkanıyken Libyalı çocuklara AİDS virüsü aşılamakla suçlanarak ölüm cezasına çarptırılan Bulgar hemşirelerin cezalarını onamıştı. Temmuz ayında dağıldığı döneme kadar Ulusal Geçiş Konseyi yönetim kurulunun yöneticisi Muhammet Jibril bir Amerikan üniversitesi olan Pittsburgh'un eski bir öğretim üyesiydi. Kaddafi rejimi sırasında, 2007-2011 yılları arasında, ekonomik gelişme ulusal konseyi yönetiminde yer alıyordu. Ulusal Geçiş Konseyi'nin eski başkan yardımcısı ve sözcüsü olan Abdül Hafız Goga ise insan hakları konusunda uzmanlaşmış bir avukat. Onlar, şüphesiz, Ulusal Geçiş Konseyi içinde ve kendi alanlarında çok nadirler. Ancak Ulusal Geçiş Konseyi'nin üyelerinin çoğunun kimliği, resmi olarak güvenlik sebebiyle, gizli tutuluyor.

Fazla demokratik olmayan bir "yol haritası"

Kaddafi'den sonraki dönem için, Ulusal Geçiş Konseyi bir çeşit anayasa anlamına gelen bir "yol haritası" yayımladı. Yayımlanan bu yol haritası, siyasi çoğulculuğa dayanan demokratik bir devlet kurulmak istendiğini anlatıyor. Ancak aynı metin İslam kurallarının, Şeriatın, "yasaların temel kaynağı olacağını" belirtiyor. Bu metne göre Ulusal Geçiş Konseyi, en fazla sekiz ay gibi bir süre içerisinde, geçici hükümet kurulduktan sonra, Geçici Millet Meclisi seçildikten sonra, iktidardan ayrılmayı düşünüyor. Aynı zamanda yeni anayasanın yazılmasını, gecikme riski olduğundan geçici hükümete değil, ancak geçici kurul tarafından seçilecek dar bir komiteye devretmeyi ön görüyor. Libya'da şimdiki durumda, tüm bunlar sadece kelimeden ibaret. Ancak tüm bunlar oradaki insanlar için iyiye işaret değil.

Ulusal Geçiş Konseyi, şimdilik, Kaddafi'nin yerine iktidara geçmek için hak iddia eden tek güç. Ancak şimdilik iktidarda değiller. İlk olarak, bu satırlar yazıldığı sırada, Kaddafi yanlıları ile isyancılar arasındaki sert çatışmalar hala sürüyordu. İkinci olarak ise Kaddafi'ye karşı gerçekleştirilen çeşitli gruplar arasındaki birlik Libya toplumunun din, aşiret, kabile gibi temellerde bölünmesinden etkilenebilir. Bu bölünme Kaddafi rejiminin yıkılmasından bir süre sonra, örneğin, başta petrol olmak üzere, zenginliklerin paylaşımına sıra geldiğinde bir parçalanmaya neden olabilir. Ayrıca özellikle, Ulusal Geçiş Konseyi emperyalist devletler tarafından oluşan askeri güç tarafından tanınması nedeniyle meşru gibi görülüyor. Ulusal Geçiş Konseyi'nin aynı zamanda isyancılar ve kitleler tarafından da tanınması, kabul görmesi gerekir.

Emperyalist devletler Libya'yı kendi boyundurukları altına almak istiyorlar

Sarkozy, Obama ve Berlusconi, demokrasi ile ilgili anlatılanlara rağmen, olaylara bu açıdan bakıldığında, bunun böyle olacağına fazla da inanmıyorlar. Batılı yöneticilerin açıklamalarından görünen o ki onları kaygılandıran isyancıların Kaddafi birliklerine karşı

zaferinden sonra gelişecek olan olaylardır

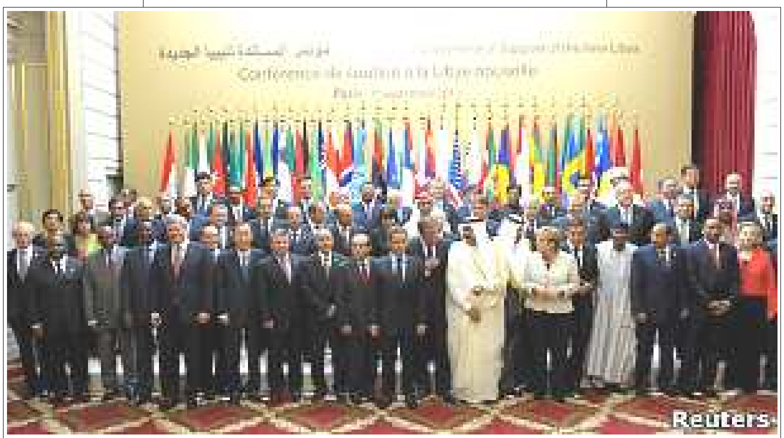
Ancak tüm bunlar haftalar, aylar, yıllar sonra Libya halkının kaderinin ne olacağı değil. Eğer emperyalist yöneticiler Kaddafi'ye karşı müdahalede büyük katkılarda bulunduysa, Kaddafi'nin kovulmasına katkısı geçtiyse bu sadece büyüklük hastası olan kanlı bir diktatörden kurtulmak için değil ülkenin gaz, petrol gibi zenginliklerine el atmak veya sahip oldukları payı korumak amacını taşıyor.
Onların kaygısının asıl maksadı, Libya'da, tıpkı Irak'ta olduğu gibi yağmalarını güçleştiren istikrarsız bir ortamın oluşması riskidir

Emperyalist güçlerin tarafında Libya'nın geleceği üzerine toplantılar artıyor. Les Echos'da (günlük iktisat gazetesi) yazdığı gibi: "Batılılar tarafından dile getirilen hareketlilik Libya'daki devrimin etrafını sarmak ve ona eşlik etmek" NATO kurumları, Libya'da Batılı askerlerin varlığı, onların ülkeye nasıl yerleşebileceği ile ilgili tartışmaya başladı.

Savaşın sonu beklenmeden emperyalist yağma başladı

Kaddafi karşıtı emperyalist güçler, savaşın sonunu beklemeden gaz, petrol, altyapı için sözleşmeler yapmaya başladılar bile. Böylece Libya'dan ne istediklerini açıkça ortaya koyuyorlar.
Askeri koalisyon güçleri arasındaki kudurganlık her birinin payına düşecek olan Libya'yı çekici hale getiren tahmini olarak 45 milyar varil tutarındaki gaz ve petrol kaynaklarından her birine düşecek olan pay için aralarındaki çekişmeler gittikçe artıyor.

Sakozy işe biraz erken girişti. Ulusal Geçiş Konseyi'ni tanıyan askeri koalisyonun ilk Başkanı ve bu nedenle Ulusal Geçiş Konseyi petrolün %35'inin Fransa'ya ayrıldığını açıladı. Al gülüm ver gülüm! Uzun vadede, Total, Alcatel-Lucent, Bolloré, Thales, EADS, Veolia, GDF Suez, Entrepose ve diğer Fransız şirketleri, geçmişteki anlaşmaları garanti altına almak ve

gelecekteki anlaşmalar için Libya'ya temsilcilerini gönderdi.

Ancak bu işte hiç de garanti yok. Başlangıçtan bu yana köprünün altından çok sular aktı ve artık Fransa tek başına değil. İsyancılara mali ve askeri yardımda bulunan Birleşik Arap Emirlikleri ve Katar gibi Arap devletleri de var. Bu devletlerden ilkinin hedeflerinin başında Libya limanlarını yönetmek var.

İkincisi ise gaza taliptir. Öteki taraftan basına göre, "Kaddafi'den sonraki dönemde petrol anlaşmalarından en büyük payı kapmak için şimdiden anlaşmalar yapmış ABD ve İngiltere" de var. İtalya Dışişleri Bakanı, utanmaz bir biçimde, özellikle petrol sektöründeki İtalyan şirketleri için, Kaddafi'nin düşüşünden ötürü yeni imkanlar doğduğu için sevinçli. Böylelikle İtalyan bakan, kendi amacını belli ediyor.

Haziran ayının sonunda, Ulusal Geçiş Konseyi'nin basınla ilgili bakanlığı, mevcut tüm anlaşmaların tekrar ele alınacağını açıklayıp komisyon verilen ve yolsuzluk olan anlaşmaların iptal edileceği duyuruldu. Basına göre, bu açıklama bomba etkisi yaptı: Bu, geçmişteki tüm anlaşmaların iptal edileceği anlamına geliyor.

Ulusal Geçiş Konseyi emperyalist destekçilerini hoşnutsuz etmemek için derhal değişiklik yaptı: Temmuzun başında, Kaddafi rejimi sırasında yapılmış tüm petrol anlaşmalarına, mali anlaşmalara saygı göstereceği sözünü verdi. Sonuç olarak; ülkenin kaynaklarının paylaşımı için yapılan bilek güreşindeki yarışmada dolarlar ve avrolar akmaya başladı.

Sonuç itibarıyla ne emperyalist ülkelerin ne de Erdoğan hükümetinin derdi Libya'daki veya her hangi bir ülkedeki kitlelere ne demokrasi ne de adalet ve eşitlik getirmektir. Onların tek derdi kapitalist sömürü düzenin çıkarlarını savunmaktır. Erdoğan hükümet Türk patronlarının Libya'daki pazarlarını korumak ve alacakları olan 26 milyar doları garanti altına almaktır. Gerisi laftan ibarettir.

Libya halkının kaderine karar verecek olan Batılı hükümetlerin değil, Libya halkının kendisi olmalı. Emperyalist devletlerin Libya'yı boyunduruk altına almasına karşı çıkalım. LO (28. 08.2011)

Anma... Anma... Anma...

1941 Haziranı: Hitler'in Sovyetler Birliğine saldırısı

"Ülkemizin ışık saçan geleceğinde, 1941 yılına tam bir güven ve sevinç duygularıyla giriyoruz. Parti ve hükümet, SSCB'nin askeri gücünü, halkın askeri hazırlıklarını artırmak için aşırı derecede çalıştı"diye yazmıştı Pravda gazetesi.

Altı ay sonra, 22 Haziran 1941 sabahında, Hitler'in orduları SSCB'ye girdiğinde, böyle bir olasılığa hazırlıkla olmayan Rus halkı için tam bir yıkım oldu. Yarım gün içinde, bin 200 Sovyet uçağı yok edildi. İki hafta içinde, Alman ordusu, Sovyetler Birliği içinde 500 kilometre ilerledi. Yazın sonunda Leningrad'a ulaştı ve kış boyunca orada kaldı. Moskova'ya yaklaştılar ve neredeyse Ukrayna'nın tümünü işgal ettiler.

Eğer Kızıl Ordu, Alman ordusunun ilerlemesine karşı koyamadıysa, bu her şeyden önce siyasi sebeplerden ötürüdür. Almanya'nın saldırısı, Stalin ve Hitler hükümetleri arasındaki ittifakın bozulduğu anlamına gelmekteydi. Bu ittifak, iki yıl önce 1939'da, on binlerce komünist militanın ve işçinin şaşkınlıkla karşıladığı Sovyet-Alman paktının imzalanması sırasında kurulmuştu.

Bu anlaşma, devrimci siyasete sırtını dönen, işçi sınıfını Sovyetler Birliği'nin desteğinden ve kendi ülkelerinde devrimin patlama olasılığından mahrum bırakan Rus bürokrasisinin siyasi hastalığının belirtisiydi. Stalin yönünü büyük emperyalist güçlere çevirdi ve onların rekabeti üzerine tehlikeli bir diplomatik oyun oynadı.

1933 yılında, Nazilerin iktidara gelmesinden sonra, Stalin, Almanya ile yakınlaşmayı denedi ama bir sonuç çıkmadı. Hitler'in zaferi, yeni bir dünya savaşına doğru geri sayımdı ve SSCB'nin varlığını tehdit ediyordu. Stalin, dönüş yaptı ve İngiltere ve Fransa'yla yakınlaştı. Bunun sonucu, 1935'de, faşizme karşı "demokrasi"yi koruma amacı taşıyan Stalin-Laval anlaşmaları oldu. Bu ittifak, 1936 yılında, Fransa ve İspanya'daki Halk Cepheleri'ne destek biçiminde yansıdı.

Kısa zamanda SSCB'nin bu emperyalist ortaklarının güvenilir olmadığı görüldü. 1938 Eylül'ünde, İngiliz ve Fransız yöneticiler, Hitler ile Münih anlaşmasını imzaladılar. Bu anlaşma ile Çekoslovakya'nın Almanya tarafından ilhak edilmesi kabul edildi. Stalin, Almanya'nın, İngiliz ve Fransızların suç ortaklığı ile birlikte, doğuya doğru yayılma siyaseti izlediğini sezmesiyle birlikte, 1939 yılında, bir geri dönüş yaptı ve Nazi-Sovyet anlaşmasını imzalayarak daha düne kadar düşman saflarında yer alanlar arasında bir ittifak aradı.

Bu anlaşma, Sovyetler Birliği'ne ve Almanya'ya, Polonya'yı kendi aralarında paylaşma imkanı tanıyordu. Ancak Hitler'in doğuyu ele geçirme isteği sadece geçici olarak yatıştırıldı. Çünkü Polonya'nın bir parçasının Hitler'in ellerine teslim edilmesi, Hitler'in doğuya doğru saldırısı karşısında SSCB'ye kendi güvenliğini garanti etmiyordu. Troçki "Hitler'in Batı'daki zaferleri, Doğuya doğru büyük hareketi için sadece bir hazırlıktır" diye yazmıştı. Nazi rejimi ile anlaşmaya varan emperyalist devletlerle uzlaşma siyaseti, SSCB'yi ne savaştan ne de sınırlarındaki yakılıp yıkılmadan koruyabildi.

Sovyetler Birliği'nin, Hitler orduları tarafından işgalinin arifesine kadar Stalin, Hitler ile müttefik olduğuna inanmak istedi. Almanya'nın son hafta içinde kuzey ve doğu bölgelerine büyük askeri yığınak yapması, SSCB'ye saldırı için değil, Balkanlar'daki askeri harekat içindir dendi. Hitler'in yaptıkları zaman sır değildi.

En kötüsü, Sovyet-Alman anlaşmasında belirlenen koşullara göre SSCB, Nazi devletini "yatıştırmak" ve saldırıyı önlemek amacıyla, Almanya'nın savaş sanayisi için ihtiyaç duyduğu bakır, krom, manganez gibi hammaddeyi tedarik etmeye devam etti.

1941 Haziran'ında, SSCB'nin düşman saldırısına uğramasından sonra, Stalin ve iktidardaki klik, Nazi ordularının şiddetli ilerlemesi karşısında, Kızıl Ordu'nun saldırıya hazırlıksız yakalanmasını, Kızıl Ordu subaylarının yetersizliğinden kaynaklandığını söyleyip tüm sorumluluğu üzerlerinden attı. Tasfiye yılları (1937-1938) boyunca Stalin, Kızıl Ordu'nun boynunu vurmuştu. Troçki'ye göre bu tasfiye sırasında 30 bin subay ve astsubay idam edilmişti.

Savaşın ardından SSCB, Nazi işgalinden kurtulmayı, milyonlarca ölü pahasına da olsa başardı. Bu Stalin ya da iktidardaki bürokrasisi sayesinde olmadı. Kurtuluş Rus kitlelerinin kahramanlığı ve fedakarlığı sayesinde oldu.

Sınıf Mucadelesi Yayınları – BM ICLC – London WCIN 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p – 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.